

Tots perden

Durant quinze dies, palestins dels territoris ocupats s'han enfrontat a unitats de l'exèrcit israelià. El resultat final de la revolta ha estat un preu altament negatiu per a les dues parts. Un preu que inclou vint-i-cinc manifestants palestins morts.

Antoni Castel

Han estat els disturbis més importants i sagnants des que Israel ocupà l'any 1967 Cisjordània, Gaza i la part est de Jerusalem amb l'ofensiva de l'admirada Guerra dels Sis Dies.

Els palestins dels territoris ocupats s'han enfrontat amb pedres i còctels molotov durant dues setmanes a unes unitats de l'exèrcit israelià disposades a no estalviar trets. El resultat material d'aquesta revolta popular no ha pogut ser més negativa per a ambdues parts: almenys vint-i-cinc manifestants

palestins morts, milers de detinguts i expulsats i la condemna de les pràctiques d'Israel a Cisjordània i Gaza mitjançant una resolució de les Nacions Unides.

Es poden fer, però, moltes lectures sobre els motius i la significació política d'aquestes manifestacions als territoris ocupats. Una d'elles, i potser la més preocupant per als dirigents israelians, és que l'integrisme islàmic s'ha convertit en la força aglutinant de la rebel·lió contra el poder hebreu. La influència de la revolució iraniana, i el carisma del seu cap espiritual, Khomeyní, ha traspassat també les fronteres d'Israel per arrelar en una comunitat, la palestina, que fins ara no havia estat gaire receptiva a les doctrines fo-

Yasser Arafat encara ha pogut controlar políticament la revolta.

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA

L'ascens del fonamentalisme podria complicar i allargar qualsevol solució al problema palestí.

namentalistes. L'extrema pobresa de la banda de Gaza i la desesperació d'uns joves que només han conegut la humiliació han estat els dos components ideals perquè es pogués produir aquesta penetració de l'integrisme. Encara que l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP) ha pogut controlar políticament la revolta, l'ascens islàmic també preocupa Yasser Arafat, perquè podria convertir-se en un factor incòmode i imprevist en unes eventuales negociacions per la solució del problema palestí.

La segona lliçó, dirigida exclusivament als polítics israelians, ha confirmat la inviabilitat de la colonització de Cisjordània i Gaza. Vint anys de subvencions només han aconseguit la implantació d'uns milers de colons hebreus, amb un cost excessiu de protestes, censures d'Occident i la militarització dels dos territoris. Els laboristes, més pragmàtics, s'han oposat a la colonització preconitzada pel Likud i defensen una solució política. El problema és que Simon Peres, cap dels laboristes i actual ministre d'Afers Exteriors, encara no s'ha atrevit a fer un pas que significaria la ruptura de la coalició, entre laboristes i Likud, que

governa el país des de 1984. Peres intenta mantenir l'equilibri entre un Likud maximalista —encara somia crear el Gran Israel— i part del seu electorat, que creu que el principal perill per a Israel és la intransigència amb els palestins. És simptomàtic que Peres, per no cremar-se, hagi evitat les declaracions durant la revolta, això sí, permetent que el ministre de Defensa, el també laborista Isaac Rabin, amenacés amb més mesures repressives contra els manifestants.

El principal argument dels laboristes per negociar és que Cisjordània i Gaza constitueixen dues *bombes demogràfiques* que podrien esclatar d'ací a uns anys. Davant el significatiu creixement poblacional dels palestins, els hebreus podrien quedar en minoria si s'incorporessin els dos territoris, on viuen quasi dos milions d'àrabs i tan sols uns milers de jueus. A més, Peres tem que les reivindicacions dels palestins de Cisjordània i Gaza no s'encomanin entre els altres palestins, els que tenen nacionalitat israeliana i viuen a l'Israel de 1948, un col·lectiu que també se sent discriminat i que no es pot desolidaritzar dels seus germans que sofreixen l'ocupació hebrea. □